

ZOŠIDLO A PIRÁTI

Guy Bass

Ilustroval Pete Williamson

ZOŠIDLO

a piráti

Venujem mame a ockovi

GUY BASS

Pre Alice Ballardovú – kniha pre
veľkú školu!

PETE WILLIAMSON

ZOŠIDLO a piráti

Guy Bass
Ilustroval Pete Williamson

slovar

Predslov k minulosti

*(vo forme roztopašnej starej námorníckej piesne,
ktorú spievajú presolení morskí vsci)*

Ked' vlny letia a more sa búri,
a oceán vri, lebo búrka zúri!
Kto vtedy nemá morskú nemoc? Hej, juch!
Jo-ho-hó! Kapitán Delobuch!

Vlna za vlnou o loď plieska.
Vietor zúrive v rahnách si vrieska.
Ale Tulák sa ďalej plaví. Hej, juch!
Jeho kapitánom je Delobuch!

Kapitán hľadá poklad zlatý.
Na vlajke má skrížené hnáty!
Chce už žiť len ako boháč. Hej, juch!
Jo-ho-hó! Kapitán Delobuch!

Orlím okom do diaľky hľadí.
Voda steká mu z čiernej brady.
Nikdy sa nevzdáva. Hej, juch!
Jo-ho-hó! Kapitán Delobuch!

VITAJTE v ZAMUHLÁKOCH

(POČET OBYVATEĽOV 665)

– donedávna

PROLÓG

TAKMER-ŽIVOT A NEDÁVNE ČASY

(Tieň hradu Fantazmor)

*„Hľa sa za dobrodružstvom!
Vzrušenia nikdy
nie je dosť!“*

Z Dobrodružného denníka
kapitána Delobucha

Nedávno! Aké to boli nádherné časy. Nedávno bolo plné piesní a zábavy, nosili sa smiešne fúzy a klobúky, po uliciach dláždených kamennými kockami ťahali kone vozy a používali sa výrazy ako: „Pre zmilovanie!“ a „Ty kujon!“ Áno, za nedávna sa žilo úžasne.

Ale iba ak ste nežili v malom mestečku Zamuchláky. V Zamuchlákoch totiž aj v ten najjasnejší deň na mesto dopadal tmavý tieň. Tieň

HRADU FANTAZMOR.

Hrad sa týčil vysoko na kopci nad mestom. Stál tam odnepamäti a bol domovom najšialenejšieho zo všetkých šialených profesorov – šialeného profesora Erazmusa. Profesor sa venoval vytváraniu množstva neuveriteľných obludných tvorov viac rokov, ako by sa dalo spočítať na prstoch štyroch ľudí.

Jeho úplne prvým stvorením bol však malý takmer-ludský tvor, ktorého profesor pomenoval

ZOŠIDLO

Zošidlo bol poskladaný z rozličných kusov a náhradných dielov. Jeho okrúhlu hlavu bez vlasov pokrývali stehy a každé oko mal inej farby a veľkosti. Jedno bolo čierne a nenápadné, no to druhé žiarivé, ľadovomodré a li-gotalo sa ako oceán v bezoblačné ráno.

Na Zošidla jeho tvorca už dávno zabudol. Skrýval sa v najtmavších tieňoch hradu a mlčky sledoval profesora a jeho stále nové a nové

stvorenia. Obyvatelia hradu našťastie zriedkakedy spôsobovali problémy. Boli to totiž najzdvorilejšie príšery a monštrá, aké človek môže v živote stretnúť.

No neboli také odjakživa.

PRVÁ KAPITOLA

KOREŇ VŠETKÉHO ZLA

(Budeme potrebovať
väčšiu dávku)

*„Nespoznáte svet,
kým sa naň nepozriete
pirátskym okom.“*

*Z Dobrodružného denníka
kapitána Delobucha*

B EŽ!“
Zošidlo utekal po chodbe osvetlenej mesačným svitom a jeho oči, i keď každé iné, sa leskli od strachu. Na pleci mal prehodenu tášku, ktorá v behu hrkotala a cinkotala. V drobnej ruke zvieral atramentovomodrú fľašku.

„Prázdna,“ zašepkal a obzrel sa.

„Och, nie. Je tu!“

Zo šera sa vynorilo podivné trojruké monštrum a splašene sa rútilo za ním. Bol to mohutný ohavný tvor zložený zo všelijakých desivých častí iných oblúd. Valil sa po chodbe a každým krokom doháňal Zošidla. Keď už bol takmer pri ňom, ozval sa uši trhajúci rev.

„JÁÁÁJ! Rýchlejšie, Zošidlo! Veď nás to ZOŽERIE do posledného kúska!“ vykrikol Tvor-netvor. Zošidlo a Tvor-netvor sa obzreli. Za nimi sa v slabom svetle chodby vynorila

d ďalšia obluda. Bola obrovská – päťkrát väčšia ako Tvor-netvor, nepredstaviteľná kombinácia chobotnice, morského hada a hlavonožca, s desivou prevrátenou tvárou. Zvíjajúc sa liezla k nim a revala a škriekala tak hlasno, až pukali hradné múry.

„ÁÁÁÚÚÚÁÁÁ!“

„Myslel som si, že tvoj ELIXÍR ju mal VYLIEČIŤ z obludnosti!“ vykrikol zhrozený Tvor-netvor (ktorý sa ešte stále nerozhodol, aké by chcel mať meno, a tak ho volali iba Tvor-netvor).

„Mal!“ vykrikol Zošidlo a prehľadával tašku s elixírmí, pričom uháňal po chodbe. „Budeme potrebovať väčšiu dávku!“

„ČO myslíš, čo ju tak ROZZÚRILO? Veď je takmer-nažive iba PÄŤ MINÚT!“

kričal Tvor-netvor. „A možno nechcela byť takmer-nažive.“

„Za to môže koreň všetkého zla!“ dychčal Zošidlo, keď na nich dopadol tieň chobob-ludy. „Profesor pestoval ten koreň v laboratóriu. Musel ho pridať do tohto tvora! Preto je

taký zlý. Myslel som si, že ho môj upokojujúci
balzam vylieči, ale...”

„ÁÁÁÚÚÚÚÁÁÁ!”

Chobobluda s chápadlami sa na nich vrhla
zo všetkých šialených síl. Zošidlo a Tvor-netvor
len tak-tak stihli uskočiť, keď sa beštia
prepadla cez dlážku a s rachotom zletela o po-
schodie nižšie.

Tvor-netvor sa oprášil a nakúkal cez dieru,
ktorá po choboblude zostala.

„Tak to sme teda mali ŠŤASTIE,” skon-
štatoval. Lenže vzápätí sa zvyšky prastarej
podlahy pod ich nohami rozpadli. Zošidlo
a Tvor-netvor sa s výkrikom prepadli na dolné
poschodie a trosky sa zosypali rovno na nich.

DRUHÁ KAPITOLA

PRICHÁDZA ARABELA

(Úplne nový pár
kopacích topánok)

*„Poklad zadarmo!
To je úlovok!“*

*Z Dobrodružného denníka
kapitána Delobucha*